

ἔσφραξίσθησαν τὴν ὄλην ἀρχὴν εἰμὴ βεβαίως διότι ἀπέβησαν πολὺ τῶν ἄλλων πλουσιώτεροι. Ὁ πλοῦτος ἄλλως τε τῶν οἰκῶν τούτων δηλοῦται καὶ διὰ τῆς πολυθροῦλήτου τῶν Θηβαίων ἱπποτροφίας, δι' ἣν αἱ Θῆβαι ἐλέγοντο ὑπὸ τῶν ποιητῶν τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος εὐίπποι, πλήξιπποι, πολυάρματοι καὶ εὐάρματοι. Καὶ εἰς Ὁρχομενὸν δὲ καὶ εἰς Λεβάρδειαν ἤρχον οἱ ἱππεῖς, ὅπερ ἐστὶν οἱ ὀλιγαρχικοί, κατὰ τὸν μέγαν ἱστορικὸν τῶν Ἑλληνικῶν πολιτευμάτων Ἀριστοτέλην, τὸν ἐν τῇ τετάρτῃ ἑκατονταετηρίδι πρὸ Χριστοῦ ἀκμάσαντα καὶ λέγοντα, ὅτι «ἐπὶ τῶν ἀρχαίων χρόνων, ὄσας πόλεις ἐν τοῖς ἱπποῖς ἢ δύναμις ἦν, ὀλιγαρχίαι παρὰ τούτοις ἦσαν.» Εἰς Θεσπιάς δὲ πάλιν ἐλογίζετο αἰσχρὸν ὄχι μόνον τὸ διδάσκεισθαι τέχνην, ἀλλὰ καὶ τὸ μετέρχεσθαι γεωργίαν, ἣ δὲ ὑπερτάτη ἀρχὴ ἦτο ἀνατεθειμένη εἰς τοὺς λεγομένους Δημάρχους, οἵτινες ἐλαμβάνοντο πάντοτε ἐξ ἑπτὰ γενῶν, φημιζομένων ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ μυθικοῦ βασιλέως Θεσπίου.

Ἐν γένει δὲ ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τῶν Βοιωτῶν εἶχε ἀναλογίαν τινὰ πρὸς τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τῶν Θεσσαλῶν· διότι καὶ ἐνταῦθα, ὡς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπεκράτουν ὄχι μόνον ὀλιγαρχίαι, καὶ ἱπποτροφίαι, ἀλλὰ καὶ δαίτα ἄσωτος ὄπωσοῦν καὶ ἀκόλαστος. Ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον μάλιστα τοῦτο, οὐδεμία ἑλληνικὴ φυλὴ κατεκρίθη τοσοῦτον πικρῶς ὅσον οἱ Βοιωτοί. Τὸ ὄνομα αὐτῶν κατήγησε συνώνυμον τῆς κτηνωδίας καὶ ἀμαθείας· αὐτὸς ὁ Θηβαῖος Πίνδαρος διέσωσεν εἰς ἡμᾶς τὴν διαβόητον παροιμίαν Βοιωτία ὄς, ἦτοι βοιωτικὸς χοῖρος, δι' ἧς ἐστιγματίζετο τὸ ἦθος τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ. Καὶ οὐδὲ τοῦτο ἤρκεσεν, ἀλλὰ προσετίθετο, ὅτι ἦσαν θρασεῖς, καὶ ὕβρισται, καὶ ὑπερήφανοι· πληκταί τε καὶ ἀδιάφοροι πρὸς πάντα ξένον καὶ δημότην· πρὸς τούτοις κατανωτισταί, δηλαδὴ περιφρονηταί παντὸς δικαίου, πρὸς τὰ ἀμφισβητούμενα τῶν συναλλαγμάτων οὐ λόγῳ συνιστάμενοι, ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ θράσους καὶ τῶν χειρῶν προσάγοντες βίαν. Τὸ δὲ πάντων παραδοξότερον, ἀπεδόθη καὶ εἰς ἑκάστην τῆς Βοιωτίας πόλιν κατ' ἐξαιρέσειν ἰδίᾳ τις κικία· καὶ ἐφημιζετο λοιπὸν ὅτι ἐν Ὁρωπῶ μὲν κατόκει ἡ αἰσχροκέρδεια, ἐν Τανάγρα δὲ ὁ φθόνος· ἐν Θεσπιαῖς, ἡ φιλονικία· ἐν Θήβαις, ἡ ὕβρις· ἐν Ἀνθηδόνη, ἡ πλεονεξία· ἐν Κορωνείᾳ, ἡ περιέργεια· ἐν Πλαταιαῖς, ἡ ἀλαζονεία· ἐν Ἀλιάρτῳ, ἡ ἀναισθησία· καὶ ἐπειδὴ ὡς φαίνεται ἐξηγλήθη ὁ κατάλογος τῶν ἠθικῶν ἀμαρτημάτων, καὶ δὲν ἔμεινε τί ν' ἀποδοθῆ εἰς τὴν Ὀγχηστόν, ἐρρέθη ὅτι ἐν Ὀγχηστῶ κατόκει ὁ τυρετός.

Καὶ ὅμως μία τῶν πόλεων τούτων, καὶ ἴσως ἡ μᾶλλον ὅλων τῶν λοιπῶν διαβληθεῖσα, ἀνέδειξε τὸν ὑψηλετέτερον καὶ κατανοκτικώτερον τῶν λυρικῶν ποιητῶν ἀφ' ὅσους παρήγαγε ποτὲ ἔθνος ἐπὶ γῆς. Ὁ Πίνδαρος γεννηθεὶς εἰς Θήβας, τῷ 522 πρ. Χρ., περὶ τὰ τέλη τῆς παρούσης περιόδου, δὲν ὕμνησε μόνον τοὺς πανελληνίους ἀγῶνας, δὲν ἐστεφάνωσε μόνον τοὺς Μαραθωνομάχους, ἀλλὰ ἐν μέσῳ τῶν θριαμβευτικῶν ἐκείνων ῥημάτων, καταλαμβάνεται ἐνίοτε ὑπὸ αἰσθημάτων μελαγχολικῶν, τὰ ὁποῖα ἐνθυμίζουσι μᾶλλον τοὺς μαλακωτέρους χριστιανικοὺς φθόγγους τῆς νεωτέρας εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς, καὶ εἶναι ἰδίως πάντῃ ἀλλότρια τῆς τραχύτητος, ἵνα μὴ τι ἄλλο εἴπωμεν, τῆς ἀποδιδομένης εἰς τοὺς Βοιωτοὺς. Οὕτω ἀνακράζει πον' ἐφήμεροι ἡμεῖς; τί ἄρα εἴμεθα : τί δὲν εἴμεθα; σκιᾶς ὄναρ ὁ ἀνθρώπος !

Ἐπάμεροι· τί δέ τις ; τί δ' οὐ τις ; σκιᾶς ὄναρ
ἄνθρωπος . . . .

ἢ, στρέφων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ἐλεεινολογεῖ τὰς ψυχὰς τῶν ἰσσε-

